

Nyomtat Bezár

2002. május 8. 12:46

Orbán Viktor: "Együttlétre, összefogásra, készenlétre van szükség" - Beszéd a Várban

Orbán Viktor arra kérte híveit kedd este a budai Várban, hogy a következő három hónapban hozzanak létre kis, néhány emberből álló csoportokat, "baráti csapatokat".

Minden valamirevaló beszédnek oka van. S ezt az okot illik mindjárt az első mondatokban megvallani, magam sem tehetek másként.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim, jó estét kívánok! Immáron van hivatalos végeredménye a választásoknak. Hiába háborog sokak lelke, ez már bírói döntéssel is megerősített, s éppen ezért visszavonhatatlan tény. Lezárult a 2002-es országgyűlési választás. Úgy döntöttünk: találkozunk kell egymással, hogy közösen nézzünk szembe a kérdéssel: most mit tehetünk, most mit kell tennünk? Sokszor hallottuk már botcsinálta beszédekben, társaságban viccelődve: azért jöttünk össze, hogy ne legyünk széjjel. S lám, milyen az élet, ami eddig tréfa volt, ma igazán komoly lett. Azért gyűltünk össze, hogy együtt legyünk, együtt itt egymással, de lélekben együtt az otthonmaradottakkal is. Együtt jóban és együtt rosszban. Az elmúlt napokban sokan éreztük úgy: nehéz megérteni, mi is történt valójában. Megtanultuk a régi mondás igazságát, ha nem vagy eléggé megzavarodva, azt jelenti, hogy nem gondolkozol elég világosan.

Ha nem is oszlott el minden ködfelhő, a helyzet mára világossá vált: a pártok versenyében a célszalagot a polgári összefogás szakította át elsőként. Mégis, az élelmes ezüstérmes összefogott a szemfüles bronzérmessel, s ők állhattak föl a dobogó legmagasabb fokára. Előfordul ilyen. Nagyobb furcsaságot is láttunk már, jó pap is holtig tanul.

Sokan igazságtalannak érzik, hogy éppen akkor vették ki a polgári összefogás kezéből a kormányzás lehetőségét, amikor országunk az elmúlt négy évben olyan gazdasági növekedésen, kulturális fejlődésen, olyan erkölcsi megerősödésten ment keresztül, mint azelőtt évtizedekig sem. Ismerős lehet az érzés, kinek ne lett volna része az élete során értelmetlennek látszó próbatételben, igazságtalannak érzett bánásmódban, jogtalannak tűnő hátrátételben.

Am biztosak lehetünk-e abban, hogy csak igazságtalan bánásmód, csak jogtalan hátrátétel esett meg velünk? Vajon nem kellene-e más látószögből, más szempontból is – ahogy illik hozzánk – megvizsgálni, ami velünk és hazánkban történik? Vajon nem arról van-e szó, hogy azért kell kiállnunk újabb talán kemény próbatételeket, mert még nem voltunk, nem volt a polgári Magyarország elég erős a vállalt feladathoz? Talán még nem volt bennünk elegendő hit, elegendő remény és elegendő szeretet. Nem az ellenfeleinkhez képest, hanem inkább azokhoz a célokhoz mérve, amelyeket meg akartunk valósítani. Ama értékek mércéjével mérve, amelyekre a közös jövőnket akarjuk építeni. Ha egy nemzet – ahogy mi is tettük – dacolva a világ kordivatjaival, a saját útját járva magasra akar jutni, tudnia kell, csak akkor nem szédül meg, ha határozott célra szegezi tekintetét, ha rendíthetetlen, ha biztos talajt érez a lába alatt. Márpedig mi magasabbra akartuk emelni hazánkat. Magasabbra, hiszen közös meggyőződésünk, ha tágasabb jövőt akarunk, akkor felfelé, az ég felé kell építkeznünk. Mi teljes jólétet, anyagi és lelki jólétet akartunk teremteni. A jólét sokak számára kenyeret jelent, munkát, iskolát, autót, nyaralást. De a jólét számunkra családot, gyermeket, barátokat, nemzeti büszkeséget, szeretetet, összetartozást, ünnepeket is jelent. Mi a kettőt együtt akartuk. Azt szerettük volna megmutatni, hogy a kenyér jobban ízlik, ha van kívül megosztani. A lakás kényelmesebb, ha nem csak fedél a fej fölött, hanem otthon is. A munka jobban megy, ha közöset építünk. A kiemelkedő teljesítmény is többet ér, ha utána közösen elénekelhetjük a magyar himnuszt. Magyarnak lenni is felemelő, ha becsülnek bennünket szerte a világban. S mi ezt akartuk. Talán még nem voltunk elég erősek arra a hatalmas feladatra, hogy magunkkal ragadjuk az ország többségét.

Churchilltől tudjuk, a siker sohasem végleges. De tanulhatunk tőle mást is. Öreg ember volt már, amikor egy kis vidéki egyetem felkérte, tartson előadást. Akkor már régóta nem jelent meg a nyilvánosság előtt, így az egész ország figyelme az ő előadására szegeződött. Lassú léptekkel ment fel az emelvényre, ott a közönséghez fordult, és mélyen a szemükbe nézett: Soha ne add fel! Soha! Soha! Soha! Soha! Ennyit mondott, meghajolt és elment. Számos emberrel váltottam szót, aki azt mondta, valami végérvényesen véget ért az életünkben, visszavonhatatlanul befejeződött, s holnapot már semmi sem lesz úgy, ahogy eddig volt. Sokan mintha úgy éreznék, véget ért egy utazás, amelyet a XXI. századi jövőbe tettünk. A jövő megtorpant, nem alakulhatott polgári kormány, így hiábavaló volt minden.

Engedjék, engedjétek meg, hogy vitatkozzam azokkal, akik így éreznek. Márai azt mondta: mindaz, amit a

világ akarhat tőled, alku és félmegoldás. Csak az számít, amire te szerződted önmagaddal. És ebben a szerződésben nincsen alku.

Nem úgy van-e, hogy most a hirtelen és váratlan megtorpanás pillanatában dől majd el, mire is szerződünk valójában? Nem ebben a pillanatban dől-e el: elég erősnek bizonyulunk-e betartani és betartatni ezt a szerződést? Az elmúlt négy év eredményei nem csupán azért születhettek meg, mert polgári kormánya volt Magyarországnak. Természetesen talán az is kellett hozzá. Ám a magyarok lelkében mindig is ott élt az összetartozás, a család megtartó erejébe vetett hit. Mindig is tudtuk, hogy a szeretet, amit a szüleinktől kapunk, arra való, hogy a gyermekeinknek minél többet juttassunk belőle. Ezért juthatott támogatás, oltalom, bátorítás azoknak, akik a munka mellett családot is vállalnak, s nem csupán azért, mert a polgári kormány mindezt törvénybe foglalta.

Mi magyarok mindig éreztük, hogy a múlt néhány darabját egyszer ki kell hoznunk a múzeumból. Mert van, ami múlt ugyan, de eleven erő s kapocs is, amely ezer esztendővel, ezer esztendővel köt össze bennünket. Ezért került Szent István koronája a Parlamentbe, s nem azért, mert a polgári kormány így határozott. Mi magyarok mindig tudtuk és hittük, hogy történelmünk, hagyományaink, ezernyi dicsőségünk és bukásunk nélkül senkik és semmik vagyunk. Ezért ünnepeltük méltón és közösen a millenniumot, nem pedig azért, mert a polgári kormány a millennium megünnepléséről törvényt alkotott. A magyarok lelkében mindig is ott élt a szüleik, nagyszüleik sorsa iránti felelősség. Mindig is tudtuk, hogy a múltat egyszer be kell vallani. Tudtuk, hogy egyszer majd mindent el kell mondanunk a gyermekeinknek. Ezért lett Terror Háza Múzeum s nem azért, mert a polgári kormány úgy döntött, hogy legyen.

A magyarok lelkében mindig is ott voltak a határontúliak, s titokban akkor is tudtuk, hogy 15 milliónyian vagyunk, amikor ezt megpróbálták elfeledtetni velünk. Ezért lett státustörvény és született az erdélyi egyetem, s nem csak azért, mert a polgári kormány így akarta. Kérem ne feledjék el, egy kormány működéséből csak annyi a fontos, amennyi részévé válik az életünknek. Most eldől, vajon a lelkünkben fakadt-e az elmúlt négy esztendő, vagy csak utazgattunk egy kicsit saját átmeneti lehetőségeink birodalmában.

Különös heteket élünk manapság. Történt ugyanis, hogy miközben a kormányra készülődök négy éven át minden döntésünket ellenezték és gáncsolták, minden törvényünket támadták és ellene szavaztak, szemernyi jót sem tudtak felfedezni az elmúlt négy esztendő munkájában és céljaiban, a választási küzdelem idejében hirtelen bejelentették, hogy folytatni kívánják mindazt, amit a polgári kormány létrehozott. Erről egy történet jut eszembe. Az idősödő Deák Ferenc, amikor távozott a parlamentből, észrevette, hogy valaki elvitte a kalapját. Figyelmeztette képviselőtársát, aki szabódva azt mondta: Elnézést, körülbelül ugyanolyan a fejünk. Mire Deák azt felelte: Körül lehet, de belül nem. Nos, bejelentették, hogy mindazt folytatni kívánják, amit a polgári kormány létrehozott. Eddig úgy hangzott a nóta: új műsorhoz új férfi kell, most meg úgy hangzik: régi műsorhoz új férfi kell.

Nem az a legfontosabb, hogy ki kormányoz, hanem az, ami történik, javára válik-e a polgároknak, a nemzetnek. Valóban ez a fontos, mégis bujkál bennünk egy kis aggodalom. Egyrészt, mert ismerjük az új férfiakat, akik egytől egyik régiek, másrészt azért is mert bár tetszik nekik, ami történt, itt-ott egy kicsit javítani szeretnének rajta. Ismerjük, hogy van ez. Komolyabb utazás előtt az ember elviszi a szervizbe a kocsit, nehogy baja essék az úton. Amikor érte megy, jó hírrel fogadják: nincs gond, csak egy-két csavart kellett meghúzni, no és egy-két apróságot kicseréltünk. Egyébként minden rendbe van, ha kell, elfut még vidáman akár négy évig is. Az ember bizakodva indul neki, de hamarosan rájön, hogy valami nincs rendben. Először egy kis kopogást hall, aztán mintha az egész balra húzna. Aztán rájön, hogy valahogy a kormány sem úgy működik, mint régen. Ilyenkor visszaviszi a szervizbe, megint egy kicsit állítanak a járművön. Ám a baj mintha egyre nagyobb lenne. Talán éppen azt cserélték ki újra, amitől eddig jól működött. Egyre több a bosszúság, egyre kevesebb a bizalom. Így megy ez hónapról hónapra, mígnem egy rosszkedvű napon az egész fölmondja a szolgálatot. Amit mi tehetünk, nem több annál, minthogy csak egy tanáccsal szolgálhatunk az uraknak a szervizben. Ha megengedik régi dakota bölcsesség ez: ami nem romlott el, azt nem kell megjavítani.

Egy szó mint száz: legyünk bizalommal, de álljunk készen. Most kell kimondanunk: meg fogjuk védeni, amit közösen létrehoztunk. Meg fogjuk védeni, mert képesek vagyunk rá. Most nem 1994-et írunk, amikor szétdőlt a polgári tábor és gyenge, zavarodott, tájékozódását veszített polgári világ nézett szembe az akkori socialista kormánnyal. Ma és most kell kimondanunk ezt: semmit sem tehetnek a polgári Magyarország szándékai és akarata ellenére. Megígérték, hogy folytatják, amit mi elkezdtünk. Helyes. A polgári Magyarország feladata, hogy ellenőrizze, számonkérje, betarthassa. Nincs kormányzati eszközünk, de van sokmillió magyar akarata.

Valóban még sohasem voltunk ilyen sokan és még sohasem voltunk ilyen erősek. Nekünk most arra kell a legjobban vigyáznunk, ami az elmúlt négy évben a lelkünkben megszületett. A polgári Magyarország megtanulta, hogyan védje meg nemzeti érdekeit. A polgári Magyarország kimondta, hogy soha többé nem lehet sarokba állítani Európa legnagyobb nemzeti kisebbségét, a polgári Magyarország kimondta, hogy a jövőnk nem a tízmilliós országban, hanem a 15 milliós magyar nemzetben van. Ezért nem fogjuk megengedni – mert elég erősek vagyunk –, hogy visszacsempésszék a múzeumba a Szent Koronát, nem fogjuk megengedni, hogy átkereszteljék, átrendezzék a Terror Háza Múzeumot. Nem fogjuk megengedni, mert elég erősek vagyunk hozzá, hogy mégoly ravasz módszerekkel is külföldieknek adják el a magyar termőföldet és

kisemmizzék a magyar gazdát. Nem fogjuk megengedni, mert elég erősek vagyunk hozzá, hogy szétrombolják a státustörvényt. Nem hagyjuk, nem fogjuk megengedni, hogy elvegyék a családoktól, amit már megszereztek maguknak az elmúlt esztendőben. Ez a feladatunk, ez elől nem futhatunk el. Hogyan is futhatnánk? Egy napon úgyis mindennel el kell számolni. S ez igaz rájuk, de igaz ránk is.

Most az összefogás a legfontosabb. Április 7-e estéjén csak azt éreztem, hogy veszítettünk. Időt, teret, lehetőséget, lendületet és talán egy kis hitet is a folytatásban. Aztán két felemelő, erőt adó, lélegzadagító hét után már tudtam, bár ellenfeleink alakíthatnak kormányt, a legtöbbet mégis mi nyertünk. Barátaim, április 7-én örökre megnyertük egymást! Most tehát az összefogás a legfontosabb, hiszen ez a legnagyobb erőnk. Összefogás, egyre szorosabb együttműködés. Ezt várjuk pártjainktól, parlamenti képviselőinktől, társadalmi szervezeteinktől, s a szellem általunk sokra becsült, kiemelkedő embereitől is. Csak összefogással tudjuk megakadályozni, hogy éket verjenek közénk. Csak összefogással tudjuk megvédeni és kiszélesíteni a polgári nyilvánosságot. Most nem engedhetünk az önfeladás, a lemondás, a beletörődés kísértésének. Nem engedhetünk a megoly jogosnak tűnő önsajálatnak sem.

A polgári Magyarország nem ennek az országnak az egyik kisebb vagy nagyobb része. A polgári Magyarország az egész. A polgári Magyarország az, amit az emberek polgárként tesznek kormányoktól függetlenül. Néha könnyebb, néha nehezebb ezen az egy Magyarországon élni és szolgálni, de ez a helyünk. Innen nem megyünk el. Itt maradunk. Haza akkor is van, ha idegen hatalmak befolyása alá kerül, ha tatár, ha török dül. Haza akkor is van, ha történelmi viharok rázzák. Haza akkor is van, ha nem a miénk a kormányzati felelősség. A haza nem egyszerűen politika, hanem az életünk. Meglehet, pártjaink és képviselőink az országgyűlésben ellenzékben vannak, de mi, akik itt vagyunk a téren, nem leszünk és nem is lehetünk ellenzékben, mert a haza nem lehet ellenzékben. Legfeljebb egy kormány kerülhet ellenzékbe saját népéhez képest, ha feladja a nemzet céljait. Még egyszer: nem az a fontos, hogy mi hozzuk a jó döntéseket, hanem, hogy jó döntések szülessenek. Ezért, még ha vannak is intő jelek, és tudjuk, amit tudunk, a most alakuló kormányt és pártjaikat nem múltjuk, hanem tetteik alapján fogjuk és akarjuk megítélni.

Engedjék meg, hogy néhány őszinte szót szóljak a fiatalokhoz. Látom, ma is szép számmal vagyunk. Köszönjük a fiataloknak a friss erőt, a jókedvet és a jövőbe vetett hitet. Ám van itt valami, ami talán nehezebbnek tűnik, de mégis el kell mondanom. Nektek, önöknek igazuk, igazatok van, a jövő a ti oldalatokon áll. Azonban tudnotok kell, hogy Magyarországon van egy szomorú hagyomány. Akik a nyilvánosság előtt vállalják meggyőződésüket, hiába fiatalok, joggal tarthatnak attól, hogy velük szemben a kigúnyoltatás, a nyilvános megszégyenítés eszközeivel fognak élni azok, akik 1947 óta mindig ezt teszik. Akik minden tőlük különbözőt megsemmisítendőnek tartanak, akik nacionalistának, antiszemitának, fasisztának bélyegzik mindazokat, akik nem az általuk szabott szellemi vágányon haladnak. Akik a Kossuth téren megjelent másfélmillió ember láttán maoista nagygyűlést emlegetnek és a fiatalok arcáról a Hitlerjugend újjászületése jutott az eszükbe. Kedves fiatal barátaim, tudniuk kell, tudnotok kell, hogy készen állnak, akik bélyeget sütnek rátok éppen a tolerancia nevében. Ám mi, idősebbek azt mondjuk, ne féljete, mert mi, idősebbek veletek vagyunk! Mi pontosan tudjuk, hogy azok, akikről ők beszélnének, valójában mosolygós fiatalemberek, akik munkát, családot, otthont, hazát és jövőt akarnak. Ezek vagytok ti, ezek önök, csak ők látnak benneteket másnak. Van úgy, hogy a tükör az oka, ha a képünk ferde.

Mit kell hát tennünk? Először is tartsuk szem előtt a mértéktartás erényét és csak annyit vállaljunk, amihez elegendő erőnk és kitartásunk van. A választás első fordulóját után azt vállaltuk, hogy a második fordulóra mindenki hoz még egy embert. A második forduló a polgári összefogás megnyerte. Most egy új feladat áll előttünk. Arra kérem önöket, hogy a következő három hónapban hozzanak létre kis, néhány emberből álló csoportokat, baráti csapatokat, polgári köröket. Nem jogi formákra, hanem együttlétre, összefogásra, készenlétre van szükség. Most arra van szükség, hogy százszámra alakuljanak polgári körök és társaságok. Az erőnk, amely a sokaságban van, akkor valódi erő, ha képesek vagyunk magunkat megszervezni. Erőnk csak akkor valódi erő, ha képesek vagyunk megteremteni és megszervezni a polgári Magyarország nyilvánosságát. Ezért azt kérem, hogy a reményeim szerint százszámra létrejövő polgári körök jelentkezzenek a Demokrácia-központ ismert telefonszámain.

Tudnunk kell egymásról, hogy ha a sorsunk úgy hozza, hogy mozdulnunk kell, akkor egyszerre mozdulhassunk. Búcsúzóul azt kívánom, hogy vigyázzanak magukra, vigyázzunk egymásra, s ne felejtjük, továbbra is: Hajrá, Magyarország, hajrá, magyarok!